

för Pettersson, att hon inom kort skulle få arfva en försögenhet på omkring 180000 kronor och att hon skulle dessutom få lyfta en baus tillfallit liffranta efter en släktting på 26000 kronor. För att styrka sina uppgifter framvisade Andersson för Pettersson dels en handling - hvilken var försedd med kartor, i hvilken handling var omnämnd Sofia Andersson genom testamente som kända egen ägare och Kollinge på Åland, hvar - som fanns intaget i handlingen att hon egde lyfta 26000 kronor

Sofia Andersson

Ludvig, ämn Sofia

Industrifru Josefina Carolina Pettersson, som bor i huset n:o 54 Kungstensgatan och innehar mösshandel i huset n:o 56 Uplandsgatan, har till laga åtal angifvit, att hon under tiden från början af Juni månad 1903 till den 30 sistlidne Januari blifvit af en qvinna, som uppgifvit sig heta Sofia Andersson, här i staden genom bedrägeri fränhänd 270 kronor i penningar, 2 dampelsar, värda 64 kronor stycket, 1 herrpels, värd 149 kronor; 1 damguldur, värdt 30 kronor; 25 meter kläde, värdt 150 kronor, och en skinnboa, värd 13 kronor.

*87/04
2*

Närmare hörd angående de omständigheter, under hvilka brotten utöfvats, berättade Pettersson följande:

Vid tiden omkring Pingst förlidet år blef Pettersson, hvilken brukade i handlanden Per Olssons viktualieaffär i huset n:o 56 Uplandsgatan göra sina uppköp af matvaror, af en der anställd qvinna, fröken Brofelt, presenterad för Sofia Andersson. Efter det Pettersson vid några tillfällen derefter samtalat med Sofia Andersson inne i Olssons butik, omtalade hon

son, som icke hade några penningar för tillfället inna, lammade då Andersson ett stycke kläde, om 25 meter, för att belåna detta. Den 30 sistlidne Januari begärde Andersson att till påföljande Måndag få låna Petterssons guldur för att belåna det. Under löfte att utlösa det på den bestämda tiden fick Andersson emottaga uret. Pettersson hade emellertid icke återfått något af de varor Andersson sålunda erhållit. Pettersson hade trots Anderssons uppgifter. Någon dag i Oktober månad 1903 hade Andersson företett ett bref, försedt med sorgkanter, under uppgift att brefvet vore från förvaltaren af Kollinge, hvilken deri meddelade, att Anderssons släkting, efter hvilken Andersson skulle få ärfva, då aflidit; och förklarade Andersson att på grund häraf de 26000 kronor hon skulle erhållit den 31 Oktober 1903 icke kunde utbetalas förr än boutredningen efter hennes släkting vore färdig. Då Pettersson emellertid fått vetskap om att Anderssons uppgifter vore osanna och att hennes uppgifter endast varit uppdiiktade, ansåg hon att hon varit utsatt för bedrägeri.

Förbemälda Sofia Andersson, hvilken är identisk med för första resan stöld, förfalskning och bedrägeri sex gånger straffade hustrun Olivia Sofia Andersson, blef efterspanad af detektivkonstaplarna Johan Petter Frick och Joel Teodor Åkerström, och enträffades hon af dem Onsdagen den 3 dennes klockan $\frac{1}{2}$ 8 förmiddagen å Engelbrektsgatan samt affördes till detektivstationen.

Hörd derstädes af kommissarien Per Bertil Mogren i närvaro af nämnde detektivkonstaplar, erkände Andersson, att hon gjort sig skyldig till det af fru Pettersson angifna bedrägeribrottet, och berättade derom följande:

På sommaren 1901 blef Andersson bekant med en fröken Amy Johansson, som då bodde i huset n:o 13 Helsinggatan. Den 1 Oktober hyrde Andersson en lägenhet om tre rum och kök i huset n:o 56 Odengatan; och flyttade fröken Johansson den 1 sagde Oktober till Andersson. Amy Johanssons föräldrar hade någon tid därför ut aflidit och efterlemnat någon förmögenhet. Boet efter hennes föräldrar utreddes af direktören Bror Albert Hedman, n:o 9 Biblioteksgatan. Det var ofta främmande personer hos Andersson och

Johansson, dock uteslutande bekanta och släktingar till Johans-
 son. De lefde ganska godt och de penningar Johansson erhöill af
 Hedman räckte icke till hushållet, hvilket skulle bekostas af
 Johansson. För att få erforderligt belopp pantsatte de åtskilligt
 af bohaget och äfven en del värdehandlingar som Johansson bekom-
 mit. Amy Johanssons broder Arvid Johansson hade en sparbanksbok
 förvarad hos systemn. Andersson uppsade å Stockholms stads spar-
 bank 1000 kronor af de penningar som voro insatta å boken. Hela
 beloppet å boken var 1045 kronor. Arvid Johansson vistades vid
 denna tid utomlands. Då Andersson uppsagt ~~penningarna~~ ^{penningarna} annodade hon en
 person, som hon känner under namnet Arvid Andersson, men om hvil-
 ken hon icke vill lemna närmare upplysningar, att uttaga penning-
 garne; och lemnade hon ^{hän} mannen Arvid Johanssons prestbetyg och
 tillsade mannen att utgifva sig vara Arvid Johansson. Penningar-
 ne blefvo sålunda uttagna och öfverlemnade till ^{Andersson} Andersson. Äfven
 dessa penningar gingo snart åt för Amy Johansson och Andersson;
 dock gjorde Andersson för sin del icke öfver med mera än hvad
 som åtgick till hushållet, hvaremot Amy Johansson ofta vistades
 ute å resor. Då Amy Johansson uttagit omkring 2000 kronor hos
 Hedman, vägrade denne till henne utlemla mera. För att de pant-
 satta sakerna icke skulle förfalla, måste de omsättas, och
 Amy Johansson dessutom igenlösa en del värdepapper. För att skaf-
 fa sig penningar härtill lånade hon af en svåger till henne, sta-
 tionsinspektoren Andersson i Malmbäck, 4000 kronor. Med dessa
 penningar inlöstes de pantsatta värdehandlingarne och resten åt-
 gick till hushållet och andra utgifter för Amy Johansson. På vå-
 ren 1902 kom stationsinspektoren Andersson och andra Amy Johans-
 sons släktingar hit; och begärde stationsinspektoren Andersson
 hos Hedman att återfå de 4000 kronor Amy Johansson lånat af ho-
 nom. Hedman, som icke förut vetat om att Amy Johansson lånat någ-
 ra penningar af stationsinspektören Andersson, gjorde invändnin-
 gar och ville ej betala så mycket penningar till honom. Stations-
 inspektoren och de öfriga Amy Johanssons släktingar kräde hu-
 stru Andersson på beloppet, enär de trodde, att hon förmått Amy
 Johansson att förlösa penningarna; och hotade de att angifva

hustru Andersson till åtal för bedrägeri. Detta ville emellertid hustru Andersson förekomma, synnerligast som hon, enligt hvad förut nämnts, förmått annan person, Arvid Andersson, begå bedrägeri genom att från sparbanken uttaga de Arvid Johansson tillhörige penningarne 1000 kronor. Andersson utfärdade därför en revers den 2 Juli 1902 å 5000 kronor, förfallna till betalning den 17 Oktober samma år, hvilken revers lemnades till Hedman. Huru hustru Andersson ansåg, att hon icke vore skyldig sjelf iklada sig denna skuld, vågade hon dock icke vågra utfärda förbindelsen af fruktan för åtal.

För att skaffa sig medel inlösa reversen hos Hedman beslöt Andersson att genom bedrägerier åtkomma nödiga penningar härtill. Hon började därför falskeligen utgifva sig vara förmögen, i det hon påstod för personer, af hvilka hon ville låna penningar, att hon vore mycket förmögen. Hon uppgaf sålunda dels att hon af en moster, Karin Olsdotter, blifvit testamenterad dennas båda egendomar Singamåla och Kollinge i Småland, dels att hon af samma Karin Olsdotter skulle, så snart hustru Andersson vunnit boskilnad med sin man, erhålla 3000 kronor. Det lyckades till en början för hustru Andersson att genom dessa falska uppgifter tillnarra sig penningar af åtskilliga personer. En del, af hvilka hon sålunda ville låna penningar, voro dock ej tillfredsställda endast med hennes uppgifter. Hustru Andersson beslöt därför att låta utskrifva bref, dagtecknade i Kollinge. Brefven voro undertecknade "A. Köhlmark" och af innehåll, att han, som vore förvaltare å Kollinge och Singamåla, underrättade hustru Andersson om att "Karin" testamenterat hustru Andersson båda sina egendomar och att "Karin" vore mycket sjuk, så att hustru Andersson snart kunde vänta att komma i besittning af de förmenta egendomarne. Dyliga bref, lät hustru Andersson skrifva allt emellanåt, de voro af hufvudsakligen samma innehåll, endast med den skillnad, att "Karins" hel-sotillstånd i hvarje bref beskrefva vara allt sämre och sämre. Hustru Andersson kunde icke uppgifva hvilka personer som skrivit dessa bref, enär de voro för henne okända. Hon hade nemligen ute å gator och allmänna platser tillfrågat okända män, om de vore

hustru Andersson sig inom härvarande Rådshöfdingens lokaler. Hon villige skriva åt henne. Vanligen hade hon på så sätt haft gånittade på golfvet i företagen ett par protokoll, för ska lätt skaffa sig skrivare. Den som sålunda förklarar sig sedt med karta samt anteckning om stämpelavgift och lösen. Hon villig skriva åt henne hade hon derpå anmodat följa med sig in tillvärt tog denna handling och lösgjorde stämpeln samt klippte på något café, der brefvet efter hustru Anderssons diktamen skrifvits, hvarefter hon betalade skrivaren vanligen 2 kronor. Namnet

A. Köhlmark hade Andersson dock sjelf skrivit under breffven. Med dessa ofvannämnda bref och handlingen förestedde nu Andersson Köhlmark åsyftade hon en för flere år sedan afliden inspektor son för den af hvilka hon redan tillämnat sig penningar och af med detta namn. Hustru Andersson hade sig äfven bekant, att en ven för den, af hvilka hon begärde få låna penningar. Utan synnerligen Kollinge finnes i Södra Møre domsaga i Kalmar län. *Luzan*

La följande hustru Andersson vara beläget nära Hustru Andersson.
Hustru Andersson lät äfven utskrifva en handling, hvilken gaf sken vara utdrag af den boken vid Södra Møre Häradersätt och till hvar en af de nämnda arbetstidningarna på reversen och en del penningar af innehåll, att Karin Olsdotter testamenterat Sofia Andersson som hon använde till att återbetala redan nämnda be- egendomarne Singamåla och Kollinge samt att Karin Olsdotter dess- utom med varm hand skänkt Sofia Andersson 26000 kronor, hvilka andra saker som hon skänkte bort till sådana personer som er- icke ingått i testamentet, utan skulle utbetalas till henne då hon vunnit boskilnad med sin man. Handlingen undertecknades: "På uppdrag af domareembets vägnar: Karl Melén", dermed hon åsyftade en rå- rådshöfding Melén i Södra Møre domsaga.

För att ytterligare gifva handlingen sken af en äkta klip- såsom oifvan är nämntt användes i breffven, att "Karin" te hustru Andersson sönder några stämplor, som suttit på rek- menderade bref, dem hon erhållit från Köpenhamn, och klistrade in de nämnda kronorna i oktober månad. Andersson bestod dem på handlingen. Från dessa stämplor, som hafva följande lydelse: "R Kjöbenhavn III", klippte hon bort ordet "Kjöbenhavn" och klistrade derefter flere stämplor bredvid hvarandra.

Äfven denna handling hade skrifvits af en för henne okänd man på hennes anmodan och efter hennes diktamen inne i hustru Anderssons rum.

Carlsson, boende n:o 39 Bergsgatan, och på den 10 de januari 1893 skriva ett bref åt henne. Hustru Andersson medförde breffven med sig till den okände mannen, som skrifvit texten i handlingen, vägra de emellertid underteckna dem. För sitt besvär erhöil mannen 10 kronor.

Hustru Andersson anmodade derefter en okänd yngling å hand- lingen teckna "På domareembets vägnar: Karl Melén." för detta erhöil ynglingen 2 kronor.

Någon dag efter det hon fått handlingen färdig uppenbar ha-

stru Andersson sig inom härvarande Rådstufvurätts lokaler. Hon hittade då på golvet i förstugan ett gammalt protokoll, försett med karta samt anteckning om stämpelavgift och lösen. Hon tillvaratog denna handling och lösgjorde stämpeln samt klippte loss anteckningen om lösen, hvarefter hon å den falska handlingen fastklistrade stämpeln och anteckningen ifråga. *Hon bestämde sig för att de i den falska handlingen fastklistrade stämpeln och anteckningen ifråga.*

Dessa ofvannämnda bref och handlingen företedde nu Andersson för dem af hvilka hon redan tillnarrat sig penningar och äfven för dem, af hvilka hon begärde få låna penningar. Utan synnerlig svårighet lyckades det henne vanligen att få låna penningar. En del af de penningar hon sålunda kunde komma öfver sändes till Hedman såsom afbetalning å reversen och en del penningar måste hon använda till att återbetala redan ~~af andra personer~~ bekomna penningar. Äfven inköpte hon åtskilligt med matvaror och andra saker som hon skänkte bort till sådana personer, hon erhölet penningar af, för att gifve sig sken af att vara förmögen. Hon uppgaf vanligen, att hon erhölet matvarorna från sina egendomar i Småland, och derifrån påstod hon sig äfven hafva fått ved, som hon också skänkte bort.

Såsom ofvan är nämnt omnämndes i brefven, att "Karin" vore mycket sjuk. *Hustru Andersson* Hon hade förut uppgifvit, att hon skulle erhålla de 26000 kronorna i oktober månad *1903*. Andersson beslöt, att före denna tid låta utskrifva ett bref från Köhlmark med tillkännagifvande att "Karin" *aflidit* och att de 26000 kronorna icke kunde utbetalas förr än boutredningen vore färdig, hvilket skulle ske såsom i Januari eller Februari månader i år. Hon hänvände sig därför till förre järnvägsbokhållaren Albert Birger Emil Carlsson, boende n:o 39 Bergsgatan, och begärde, att han skulle skriva ett bref åt henne. Hustru Andersson medförde brefpapper med sorgkanter och Carlsson skref å detta efter hennes diktamen *den 16 oktober 1903* brefvet med underrättelse att "Karin" aflidit. Hustru Andersson, som icke nämnde för Carlsson hvartill hon skulle använda brefvet, undertecknade det sjelf med "A. Köhlmark".

Genom att förete detta bref lyckades det hustru Andersson dels att få ytterligare penningar och dels att få anstånd med å-

terbetalning af det hon redan erhållit. *Såsom angår fru Pettersson*
de hustru Andersson har erkänt, att hon genom att förete de

Hustru Andersson har erkänt, att hon genom att förete de ifrågakvarande breffven och den omnämnda falska handlingen samt med uppgift, att hon vore förmögen på sätt fru Josefina Carolina Pettersson angifvit fränhändt denna de penningar och varor fru Pettersson uppgifvit.

Den i Petterssons angivelse omnämnda herrpelsen och den ena dampelsen hade Andersson såsom gifva gifvit skohandlanden Gunnar Staf Vilhelm Nyselius, n:o 20 Roslagsgatan, hvaremot hon belånat de öfriga Petterssons tillhörigheter, med undantag af boan, den Nyselius har till detektivkonstaplarna Frick och Åkerström uppgifvit, att han någon dag i sistlidne December såsom gifva af hustru Andersson erhållit pelsarne.

Nyselius öfverlemnade pelsarne till detektivkonstaplarna under förklaring, att han icke gjorde anspråk på dem. Pelsarne hafve derfor öfverlemnats till fru Pettersson utan någon kostnad för henne. Andersson och begärde, att Matilda Andersson

Den andra i fru Petterssons angivelse omnämnda pelsen och gulduret hafva anträffats belånade hos pantlånaren Wilhelm Svanberg, n:o 46 Upländsgatan; dampelsen belånad den 2 sistlidne Januari mot 35 kronor och gulduret den 30 samma Januari mot 40 kronor. Andersson hade vid belåningen uppgifvit sitt rätta namn.

Tygetycket, som är omnämndt i Petterssons angivelse, har anträffats belånadt den 14 sistlidne Januari hos pantlånaren Johan Albert Eriksson, n:o 43 Westmannagatan, mot 40 kronor. De sålunda belånade sakerna har Pettersson utlöst.

Skinnskoan har efter Anderssons anvisning anträffats hos fru Anna Johansson, n:o 58 Götgatan, der Andersson kvarlemnade den. Boan har utan kostnad återstälts till fru Pettersson.

Hustru Andersson har på fråga förklarad, att hon icke kunde utlösa det pantsatta godset och att hon ej heller egde medel återbetala de penningar hon vore skyldig fru Pettersson.

Förutnämnde järnvägsbekhållaren Carlsson har blifvit hörd i saken och dervid uppgifvit, att han sedan flere år tillbaka känt hustru Andersson och att han någon dag i sistlidne höst, troligen i oktober månad, på anmodan af hustru Andersson, som då kom-

mit upp i Carlssons bostad, efter hennes diktamen skrifvit ett brev å papper, försedt med sorgkanter; att hustru Andersson medfört papperet; samt att det innehöle, att någon person aflidit; och ville Carlsson äfven minnas, att det var fråga om arf; samtida att Carlsson dock icke kunnat misstänka, att brefvet skulle användas i bedrägligt syfte.

3). Enkefru Matilda Sofia Andersson, boende i huset n:o 71 Norrtullsgatan, har till laga åtal angifvit, att hon här i staden under tiden sedan början af Juni månad 1933 till början af sistlidne Januari månad blifvit af hustru Olivia Sofia Andersson beatt drägligen fränhänd 3495 kronor.

Härom har Matilda Andersson afgifvit följande berättelse efter

Någon dag i början af sistlidne Juni månad blef Matilda Andersson bekant med Olivia Andersson genom en fröken Mina Eklund, som bodde i samma hus som Matilda Andersson. Någon dag efter denna bekantskap med Olivia Andersson kommit till stånd, telefonerade Olivia Andersson till Matilda Andersson och begärde, att Matilda Andersson skulle besöka Olivia Andersson i dennas bostad i huset n:o 63 Odengatan. Olivia Andersson började nu, då Matilda Andersson besökte henne, tala om, att hon vare mycket förmögen, i det hon, så snart hon vunnit boskilnad med sin man, skulle erhålla 26000 kronor, som erhållit af en gammal moster i Småland. Sedan hon ma moster hade dessutom testamenterat Olivia Andersson två gårdar, där Singamåla och Kollinge i Småland, men de förutnämnda 26000 kronorna ingingo icke i testamentet, utan dem skulle Olivia Andersson få särskildt. För bestyrkande af sina uppgifter fränvisade Olivia Andersson flere bref, hvilka hon uppgaf vara frän hon förvaltaren å Kollinge, och underlättade denne i brefven Olivia Andersson om att hennes moster vare mycket sjuk och att hon testamenterat hela sin förmögenhet till Olivia Andersson. Dessutom ter visade Olivia Andersson för Matilda Andersson en domstols handling, beägd med stämpel och af innehåll att Olivia Anderssons moster Karin Oladotter testamenterat Olivia Andersson gårdarne Anders Singamåla och Kollinge samt dessutom med varm hand skänkt henne deri 26000 kronor som Olivia Andersson egde rätt lyfta någon dag i 1933.

~~sta~~
 tet af påföljande Oktober månad. Sedan Olivia Andersson på så
 sätt gjort fullkomligt troligt för Matilda Andersson, att hon
 verkligen vore förmögen, begärde Olivia Andersson att af Matilda
 Andersson få låna 500 kronor, dem hon lofvade återbetala redan
 i påföljande Augusti månad. Då Matilda Andersson icke trodde det
 vara någon risk att utlemna penningarne till Olivia Andersson,
 skaffade Matilda Andersson de begärda 500 kronorna, hvilka Oli-
 via Andersson derefter erhöil. Allt emellanåt skickade Olivia An-
 dersson hem till Matilda Andersson matvaror; och påstod hon, att
 dessa vore komma från hennes egendomar i Småland. Detta styrkte
 Matilda Andersson än mera i tron att Olivia Anderssons uppgifter
 vore fullkomligt sanna. Olivia Andersson utlofvade också, att Ma-
 tilda Andersson skulle få 5000 kronor tillbaka för det hon varit
 god och lånat Olivia Andersson penningar; dock skulle dessa pen-
 ningar icke utbetalas förr än Olivia Andersson erhöilitt egendo-
 marne.

I Juli månad erhöil Olivia Andersson ytterligare af Matilda
 Andersson 500 kronor och i Augusti åter samma belopp. Olivia An-
 dersson lammade nu till Matilda Andersson en revers på 5000 kro-
 nor.

Vid något tillfälle i slutet af Augusti månad begärde och
 erhöil Olivia Andersson vidare 1000 kronor af Matilda Andersson,
 hvilken dervid erhöil åter en revers å 5000 kronor af Olivia An-
 dersson.

Någon dag på hösten erhöil Matilda Andersson af Olivia An-
 dersson en fann ved; och uppgaf Olivia Andersson dervid, att hon
 erhöilitt en hel skutlast ved från sina egendomar i Småland.

I början af Oktober månad, då lånen redan flere veckor va-
 rit förfallna till betalning, begärde Matilda Andersson att åter-
 få sina penningar eller åtminstone en del deraf. Olivia Anders-
 son återbetalade då till Matilda Andersson 200 kronor.

Någon dag i slutet af Oktober månad företedde Olivia Anders-
 son för Matilda Andersson ett bref, försedt med sorgkanter, deri
 Olivia Andersson meddelades, att hennes moster "Karin" den 16
 samma Oktober aflidit. Olivia Andersson förklarade nu, att de

theskedar af silfver, värda 1 krona stycket; 1 nåskek af silfver -
 26000 kronor hon skulle utfå den 21 Oktober eller någon af da -
 ver, värd 3 kronor; ett fickur af guld, värdt 100 kronor, 4 guld-
 garne deromkring, på grund af dödsfallet icke kunde utbetalas
 ringar, värda tillhopa 70 kronor, 3 örhängen af guld, värda 10
 kronor tillsammans, 1 smyddosa af silfver, värd 10 kronor, och
 fann denna förklaring trovärdig och var fortfarande öfvertygad
 om att Olivia Andersson handlade fullt ärligt. Då Olivia Anders-

Lundqvist har i saken berättat följande:
 son derefter åter begärde att få låna 195 kronor, lammade Matil-

I Augusti månad 1902 blif Lundqvist bekant med Andersson.
 da Andersson henne dessa penningar. Hela det belopp Olivia An -

Kort efter detta tillfälle begärde Andersson att af Lundqvist få
 dersson sålunda vore skyldig Matilda Andersson utgjorde nu 2495

låna penningar. Lundqvist var då ej villig låna henne några pen-
 kronor. Efter det Olivia Andersson kommit åt de sist omnämnda

ningar, för den händelse hon icke kunde ställa någon säkerhet.
 195 kronorna, kunde Matilda Andersson icke återbekomma något af
 Andersson förklarade då, att hon vore mycket förtrogen, fastän

penningarna. Matilda Andersson, som sedan erhållit vetskap om
 hennes penningar icke blefve tillgängliga förrän längre fram.

att de uppgifter Olivia Andersson vid erhållandet af penningarna

Hon fick på grund af dessa uppgifter låna 500 kronor af Lundqvist
 uppgifvit vore falska och afgifna i bedrägligt syfte, ansåg hon,

den 18 December 1902; och lammade Andersson en revers af 500 kro-
 att Olivia Andersson gjort sig skyldig till bedrägeri mot Matil-

da Andersson. Hon meddelade detta för Lundqvist, som då hon erhöle sitt arf, skulle

inlåna reversen med 500 kronor. Lundqvist var öfvertygad om att
 Hustru Olivia Sofia Andersson har vid förhör erkänt, att

Anderssons uppgifter vore sanna och på begäran fick hon därför
 hon under omständigheter som enkefru Matilda Sofia Andersson re-

laterat, bedrägligen fränhändt henne de penningesummor som angif-
 vits. Olivia Andersson fränhöll dock, att hon gifvit Matilda An-

Andersson förestäddt åter för Lundqvist dels bref af innehåll
 dersson ganska stora gåfvor och att hon dertill använt en del

af penningarna. Sålunda hade Matilda Andersson erhållit en fann
 i Sahlund och dels ett utdrag af det saken vid Södra Hörs häradss-

ved, värd 26 kronor, ett par kängor, värda 7 kronor; ett par
 skor, värda 7 kronor; 3 par barnkängor; värda tillsammans 6 kro-

nor; en silfverkanna, värd 90 kronor, ett par ljusstakar, värda
 30 kronor paret; en kjol, värd 7 kronor, en schal, värd 4 kro-

nor, samt dessutom åtkilligt med matvaror.
 Af de penningar Olivia Andersson erhållit af Matilda Anders-

son använde hon 1000 kronor till att insätta i punkt i när ofvan
 falska. Den 31 Januari 1903 erhöle hon 100 kronor, den 25 Juli

omnämnda sparbanksbok, tillhörig Arvid Johansson. Det öfriga af
 200 kronor samt i slutande December 105 kronor i tre olika po-

peningarna har använt till återbetalning af en del penningar
 som hon tillnarrat sig af andra personer.

Arbetskarlen Carl Albert Lundqvist, boende n:o 60 Kungsholm

gatan 2 trappor upp, har till laga åtal angifvit, att hustru Oli-

via Sofia Andersson här i staden genom bedrägeri fränhändt honom
 1505 kronor i penningar, 6 matskedar, värda 1 kronor stycket; 16

3)

135
2.

belåning. Den 21 sistlidne Januari fick Andersson af Lundqvists hustru låna de båda obligationerna, värda 100 kronor, 4 guld-
ver, värd 2 kronor; ett fickur af guld, värdt 100 kronor, 4 guld-
ringar, värda tillhopa 70 kronor, 2 örhängen af guld, värda 10
kronor tillsammans, 1 snusdosa af silfver, värd 10 kronor, och
3 teaterobligationer, värda 8 kronor stycket.

Lundqvist har i saken berättat följande:

I Augusti månad 1902 blef Lundqvist bekant med Andersson.

Kort efter detta tillfälle begärde Andersson att af Lundqvist få
låna penningar. Lundqvist var då ej villig låna henne några pen-
ningar, för den händelse hon icke kunde ställa någon säkerhet.

Andersson förklarade då, att hon vore mycket förmögen, fastän

hennes penningar icke blefve tillgängliga förän längre fram.

Hon fick på grund af dessa uppgifter låna 500 kronor af Lundqvist

den 16 December 1902; och lönade Andersson en revers å 300 kro-
nor, med tillsägelse, att hon, då hon erhöle sitt arf, skulle

inlösa reversen med 800 kronor. Lundqvist var öfvertygad om att
Anderssons uppgifter vore sanna och på begäran fick hon därför

den 22 December 1902 ytterligare 500 kronor till låns af honom.

Äfven å detta belopp lönade hon Lundqvist en skuldförbindelse.

Andersson företedde derefter för Lundqvist dels bref af innehåll

att Andersson skulle få ärfva egendomarne Singamåla och Kollinge

i Småland och dels ett utdrag af domboken vid Södra Häre härads-

rätt, af innehåll att Karin Oladotter till Sofia Andersson te-

stamenterat egendomarne Singamåla och Kollinge och att Andersson

dessutom skulle, så snart hon vunnit boskilnad med sin, erhålla

36000 kronor, som icke inginga i testamentet. Denna handling var

belagd med karter och af det utseende domstolshandlingar brukas

hafva, hvarför Lundqvist icke misstänkte att handlingen vore

falsk. Den 2 Januari 1903 erhöil hon 100 kronor, den 25 Juli

300 kronor samt i sistlidne December 105 kronor i tre olika po-

ster så att hela summan uppginge till 1505 kronor. Den 19 sist-

lidne Januari begärde Andersson att af Lundqvists hustru få lå-

na ytterligare penningar, men då hon icke hade några inne vid

tillfället, fick Andersson på derom framstald begäran låna allt

det i angifvelsen här ofvan omnämnda silfret och uret i och för

belåning. Den 21 sistlidne Januari fick Andersson af Lundqvists hustru låna de båda obligationerna, med löfte att Andersson äfve egde rätt belåna dem.

Andersson hade för Lundqvist framvisat ett sorgbref någon dag i midten af Oktober månad, i hvilket bref omnämndes, att "Karin" aflidit; och förklarade Andersson, att på grund häraf de 26000 kronor Andersson i slutet af Oktober skulle erhålla, icke komme att utbetalas till henne förr än boutredningen i sin helhet vore klar; och skulle detta troligen vara klart i Februari månad i år. Lundqvist skulle då återfå allt hvad hustru Andersson lånat af honom och hustrun.

Andersson har erkänt, att hon under omständigheter som Lundqvist uppgifvit i sin angivelse bedrägligen fränhändt honom 1505 kronor samt allt i angivelsen omnämndt gods jemte de båda obligationerna.

Allt silfret och gulduret belånade Andersson samma dag hon erhöll det, den 19 Januari 1903, hos pantlånaren Svanberg, n:o 46 Uplandsgatan, mot 70 kronor, dervid hon uppgaf rätt namn och adress.

De båda obligationerna belånade hon den 21 Januari 1903 i ett parti å pantbanken i huset n:o 5 Piperagatan mot 8 kronor.

Andersson användt de penningar, hon sålunda tillnarrat sig af Lundqvist, till att återbetala en del penningar, hon af andra personer på samma sätt tillnarrat sig; och hade hon dessutom inköpt åtskilligt med matvaror dels till Lundqvists och dels till andra personer.

De pantsedlar Andersson vid belåningen af ofvannämnda Lundqvist tillhöriga gods erhållit anträffades i Anderssons bostad i huset n:o 56 Uplandsgatan.

Godset har uttagits från lånekontoren och igenkänts af Lundqvist, hvilken förklarar sig villig utlösa detsamma.

- 4) Arbetskarlen Reinhold Teodor Strömberg, boende i huset n:o 9 B Majorsgatan 3 trappor upp hos Österberg, har till laga åtal angifvit, att han vid två olika tillfällen under sistlidne Januari månad blifvit af hustru Andersson bedrägligen fränhänd

425 kronor.

Strömberg har derom berättat följande.

Af i föregående punkt omnämnde Lundqvist hade Strömberg de ofvannämnda 400 kronorna af Strömberg, hade Andersson icke fått upplysning om att hustru Andersson vore förmögen och att till honom haft några falska uppgifter, utan erbjöd sig Strömberg skulle få ärfva egendomar i Småland och dessutom penningbe- berg genom telefonsamtal med Andersson att låna henne penningbe- lopp. Lundqvist hade för Strömberg nämnt om att hon ville låna därefter hade deremot Andersson sagt att Strömberg uppgifvit fal- penningar. Strömberg lofvade Lundqvist att hon skulle kunna få skeligen uppgifvit sig vara förmögen.

Låna 400 kronor af Strömberg. Strömberg, som då icke sett An- Lundqvist har i tillämpliga delar vittordat Strömbergs be- derason, telefonerade den 4 sistlidne Januari till Andersson rättelse.

och underrättade henne att om hon ville hon kunde få låna 400 Andersson blef den 3 dennes klockan 3 eftermiddagen häktad kronor af honom. De kommo dervid öfverens om att de påföljande enligt meddelande i Polisunderrättelser n:o 36 B 9 1900 fri- dag skulle träffas i huset n:o 25 Narvavägen, der Strömberg ha- gifte Andersson den 15 April samma år från länsfängelset i Stock- de sin anställning. På utsatt tid kom hon dit. Han hade då pen- halm efter undergången bestraffning för bedrägeri. ningarne till hands. Strömberg hade förut i sin bostad utskrifvit Hustru Andersson har erkänt flera bedrägerier, om hvilka en revers å 500 kronor på Anderssons begäran, enär hon utlofvat angifvelser och inkommit. Utredning om dessa brott pågår. att betala honom detta belopp. Hon undertecknade reversen och Hon har uppgifvit sig vara född den 20 Maj 1839 i Högsby länade den till Strömberg.

försvallad af Kalmar län, gift med stenarbetaren Axel Andersson. Strömberg började en tid härefter misstänka, att de upplys- dotter till husaren Johan Fredrik Berggren och dennes hustru Jo- ningar han erhållit om Andersson icke vore riktiga, utan falska. henne, samt ölsdotter, skriven i Adolf Fredriks församling sa- för att förvissa sig derom besökte han en söndag därefter hu- dar 1901 i huset n:o 56 Uplandsgatan.

stru Andersson i hennes bostad. Då uppgaf hon för Strömberg, att utredning af straffregistret och uppgift från vederbörande prä- hon genom testamente af en afliden moster vid namn Karin erhål- lita utveckling angående Andersson blifvna. lit egendomar i Småland och dessutom 26000 kronor, hvilket allt i uppgiften från pastorsarbetet är Anderssons egen uppgif- skulle efter verkställd boutredning utbetalas till henne. Dessa vet vara endast Olivia. Hon har emellertid dömts under namnen Olivia Sofia. Skrifvelse har aflåtits till pastorsarbetet i Högs- Olivia Sofia. Skrifvelse har aflåtits till pastorsarbetet i Högs-

Den 29 samma Januari månad infann Andersson sig hos Ström- by med begäran om hustru Anderssons dönsedel. Stockholm som of- berg och begärde att få låna ytterligare 25 kronor af honom. Det- van.

ta belopp erhöll nu i lån af Strömberg. Vid detta tillfälle an- förtrodde Strömberg henne att han skulle sluta sin anställning. Andersson framställde då, att Strömberg borde stanna kvar en tid i den vedaffär, der han var anställd, enär Andersson skulle stäl- la om att Strömberg finge öfvertaga en vedaffär vid Tegnérgatan sådan som den stod och befanns.

Hustru Andersson har erkänt riktigheten af Strömbergs be- rättelse till alla delar i hvad de rörde henne. Då hon lånade

de ofvannämnda 400 kronorna af Strömberg, hade Andersson icke till honom haft några falska uppgifter, utan erbjöd sig Strömberg genom telefonsamtal med Andersson att låna henne penningarna. Därefter hade deremot Andersson på sätt Strömberg uppgifvit falskeligen utgifvit sig vara förmögen.

Lundqvist har i tillämpliga delar vitsordat Strömbergs berättelse.

Jemlikt Öfverståthållarämbetets den 11 den 1900 års beslut skulle stenarbetaren Edvard Nils Johansson häktas till inställning i Kungl. Polis-

Enligt meddelande i Polisunderrättelser n:o 36 D 6 1900 frigafs Andersson den 15 April samma år från länsfängelset i Stockholm efter undergången bestraffning för bedrägeri.

Hustru Andersson har erkänt flere bedrägerier, om hvilka angifvelser ock inkommit. Utredning om dessa brott pågår.

Hon har uppgifvit sig vara född den 20 Maj 1839 i Högsby församling af Kalmar län, gift med stenarbetaren Axel Andersson, dotter till husaren Johan Fredrik Berggren och dennes hustru Johanna, född Olsdotter, skrifven i Adolf Fredriks församling sedan 1901 i huset n:o 56 Uplandsgatan.

Utdrag af straffregistret och uppgift från vederbörande presterskap angående Andersson bifogas.

I uppgiften från pastorambetet är Anderssons ^{dop}namn uppgifvet vara endast Olivia. Hon har emellertid dömts under namnen Olivia Sofia. Skrifvelse har aflåtits till pastorambetet i Högsby med begäran om hustru Anderssons döpsedel. Stockholm som ofvan.

P. Berggren.

P. Berggren.